

okrepil na Primorskem hrvatski živelj. To pa boli Italijane, kateri so Hrvatoma tako prijazni kakor nam Nemci. Zato prirejajo sedaj vse mogoče shode, na katerih ugovarjajo ustanovitvi hrvatskega gimnazija v Pazinu. Toda ministerski predsednik je tako prepričan o potrebi hrvatskega gimnazija, da se mu zdi smešen in neumen vsak ugovor. Zato je zapovedal v svoji pisarni, da se naj vrne vsak italijanski ugovor v tej zadevi, ki pride na Dunaj. Vsaj nekaj odločnega slišimo od grofa Thuna.

Kranjski liberalni narodnjaki nimajo ravno visokih misli o svoji trpežnosti. Kadarkoli se med katoliki kdo zgane, že vstrepetavajo. Kakor znano, je ljubljanski škof dr. Jeglič naznanil v zadnjem pismu, da bo ustanovil katoliško in slovensko gimnazijo, s katerim bosta zvezana dva zavoda, jeden za mladeniče, ki se hočejo posvetiti duhovskemu stanu, drug pa za dijake, ki si nameravajo izvoliti kak posvetni stan. V tem gimnaziju gleda liberalna stranka narodnjakov svojo gotovo smrt ter udarja po škofu in gimnaziju, ki se je le na papirju. Stranke, ki presojajo vsak znamenitejši pojav med narodom le z malenkostnega strankarskega stališča, si ne zaslužijo dolgega življenja.

Odpad od katoliške cerkve. Schönerer in tovariši ne prestando kličejo po zborovanjih svojim nemškimi poslušalcem, naj izstopijo iz katoliške cerkve in postanejo luterani. Schönerer dela namreč za Pruse, a ti avstrijskih Nemcev tako dolgo nočejo, dokler ne postanejo njihove, luteranske vere. Kadar bo se jih deset tisoč izreklo za izstop, tedaj bodo javno izstopili. To bo najžalostnejši večji izstop iz katoliške cerkve v človeški zgodovini, kajti izvršil se bo ne iz prepričanja, ampak iz podlih, nizkih, izdajalskih namenov. Čudimo se le, da katoliški poslanci in naša vlada mirno gledajo, kako se celo protipostavno agituje za izstop.

Rusija v Aziji. Rusija je sklenil z Afganistanom pogodbo, s katero se je zavezala, da hoče nadaljevati železnično progo, katere je šla sedaj samo do meje, tudi po Afganistanu. Afganistan je ključ k onemu delu Azije, ki je bil dosedaj še Rusom zaprt. Evropske države s strahom gledajo, kako se razširja ruska moč po Aziji. Rusija ima tiho, pa odločno politiko.

Dopisi.

Nova Štifta pri Gornjemgradu. Dne 29. decembra l. l. je imelo naše »Kmetijsko

svoje trudne oči k večnemu spanju — in veterinice našega zadnjega mlina vstavile so se za vselej . . .!

Smešničar.

Lahka odgovornost. Šolski nadzornik gre mimo šole ter sliši v nji otroka, kako na glas joka in vpije. Nadzornik stopi v šolo ter vidi, kako ima učitelj nekega dečka čez koleno položenega ter ga maže z brezovim oljem po zadnjem delu telesa.

Ko nadzornik to vidi, vpraša: »Kaj se je pa zgodilo, gospod učitelj?»

»Kakor vidite, kaznujem tega malopridneža!« odgovori učitelj.

»Kaj pa, ko bi prišla zdajci dečkova mati v šolo?« vpraša dalje nadzornik.

»Iz šole bi jo pognal!« odgovori učitelj prav mirno.

»Kaj pa, ko bi prišel oče?«

»Ta pa ne pride!«

»Kako to veste?« vpraša nadzornik že precej začudeno.

»Ker to ni mogoče!« pravi učitelj.

»In zakaj bi ne bilo mogoče?«

»Zato, ker sem jaz sam njegov oče!«

in bralno društvo», oziroma tukajšnje prebivalstvo priložnost, poslušati g. potovalnega učitelja Jelovška iz Gradca o prepotrebem živinozdravništvu. Zbralo se je za tukajšnje razmere še precej obilno poslušalcev, in ako bi se predavanje vršilo kako nedeljo, bilo bi jih še mnogo več. Jako zanimiv in poučljiv govor g. potovalnega učitelja je trajal nad dve uri. Na vsa prašanja od strani poslušalcev je odgovarjal g. predavatelj jako temeljito in razumljivo, za kar se mu je društveni predsednik g. učitelj Kelc v imenu vseh navzočnikov najiskrenejše zahvalil, proseč ga, naj nas še v bodoče večkrat razveseli s svojimi jako koristnimi nauki. G. Jelovšek je to drage volje obljubil ter nagovarjal navzočnike, naj za povzdigo živinoreje osnujejo zadrugo, v čemur jih hoče po vseh svojih močeh podpirati in jim pridobiti tudi deželnih in drugih podpor. Kmetovalci — živinorejci, storite v kratkem možki korak v tem oziru, gotovo Vam ne bo žal, in oskrbeli boste sebi in svojim potomcem boljšo gnotno bodočnost. Na delo torej! Kdor si hoče pomagati sam, pomaga mu tudi Bog, in le v slogi je moč!

Ker se zaradi pomanjkanja časa ni moglo ta dan vršiti glavno društveno zborovanje, vršilo se je isto na dan sv. 3. Kraljev po večernicah v šoli. Ko je g. predsednik izgovoril in g. blagajnik končal svoje poročilo, se je vršila volitev novega odbora, in izvoljeni so bili predsednikom g. Kelc, učitelj, njegovim namestnikom g. Savinšek; blagajnikom g. A. Matjaž star., tajnikom g. Anton Matjaž mlajši in oskrbnikom g. Aleks Rotter. Nazadnje sklene društveni predsednik zborovanje s prisrčno zahvalo za zopet mu izkazano čast ter obljubi, z vsemi močmi delati za prosvspreh društva, v čemur pa ga naj tudi društveniki radi podpirajo. Geslo nam bodi: Vse za vero, dom, cesarja!

Zgornja Polskava. (Zmaga.) Danes Ti imam, dragi »Slov. Gospodar,« nekaj vselega izpod vznožja pohorskega poročati. Kaj pa se je zgodilo tako izvanrednega? No, vedi! Zgornja Polskava, ki je že leta in leta tičala v okovih, v katere so jo spravili posilinemški nasprotniki, vrgla jih je le enkrat raz sebe; dobili smo namreč po večini slovenski občinski odbor. 9. dne meseca januarja se je izvolilo novo županstvo. Izročilo se je vrlim, zavednim in narodnim možem. Izvoljeni so županom Štefan Jurko iz Sel; svetovalcem pa Pivec Franc, Hojnik Jožef in Bogatič. Ti moške so sami dobri gospodarji in so potemtakem porok, da bodo tudi z občinskim blagom vedeli varčno postopati. Delovali pa bodo tudi za uresničenje slovenskih teženj. Se ve da se nad tem izidom naši posilinemci, katere lahko prešteješ na prstih ene roke, močno jezijo. Kakor razvajeno otroče brcajo okoli sebe in se grozijo, pa kaj, ko se jih nihče ne boji. Treba jim bode se sprijazniti z novo osodo, če pa bi jim bilo bivanje tu med Slovenci vendar le nezno, potem naj jo pobrišejo tje v blaženo Nemčijo, ker tamkaj smejo nemoteno popevati jim tako k srcu prirastlo pesem: Wacht am Rhein. Kadar bom kaj vselega izvedel iz delovanja našega novega županstva, poročal Vam bom.

Gornjigrad. (V Ameriko!) V Gornjemgradu je nekaj tednov sem med nekaterimi prav živahno gibanje. »V Ameriko!« slišiš, kamorkoli prideš. Človek bi si kar ne mislil, da je ljudstvo tako lahkoverno, no prosvitljenim in z živo domišljijo nadarjenim socialnim demokratom se to ne sme zameriti. Pred nekaj leti že so sli nekateri iskat tje čez morje sreče, toda tukaj zaostali sorodniki se pritožujejo, da tako dolgo ne dobe pričakovanih stotakov. Jih pač menda sami lahko porabijo, kolikor jih v Ameriki zaslužijo. Te dni jih je zopet šlo nekaj čez morje, in v kratkem namerava cela karavana iti v Severno Ameriko, nekateri celo v mrzlo Aljasko. Bog jim daj srečno pot! Sreče bodo težko tam našli. Braniti takim ljudem seveda nič ne pomaga, ker par gostobesednih agentov

je vse tako osrčilo in vznemirilo, da se še celo nekatera dekleta ne boje nevarnega morja.

Najbolj vabljivo je pač poročilo nekega agenta, da je nekdo, ki je še le pol leta v Ameriki, že poslal sem 1000 gld. Le vprašajte one, ki so dobili pismo od dotičnega, povedali vam bodo, da se beliča niso dobili, ampak, da je treba v Ameriki pridno delati, da se kaj prisluži. Morje je široko in poročila od tam so vsa amerikansko pretirana ali pa zlagana.

Seveda se za nekaterimi malokedo solzi. Obžalovanja vredna pa sta vendar dva socialna demokrata, ki sta jo zavila v Brazilijo. So pač posebneži te vrste ljudje, toda ne pomislijo, da mokrač nese tudi v Ameriko sebe s seboj. Če jim tukaj ni nihče vsipaval denarja, katerega so znali vrlo dobro porabljalati, bi vendar morali vedeti, da tudi v Ameriki več posestev ne delijo med postopače, in cekine ravno tako shranjujejo varčni Amerikanci, kakor naši.

Oblastva bi lahko kaj ukrenila, da ne bo imela ob svojem času država še na tujem z nesrečnimi izseljenci nepotrebnih stroškov.

Kedor pa išče sreče, pomni, da:

»Sreča prebiva v sredi srca,
v srcu poštenem ti je doma.«

Od Sv. Benedikta v Slov. Goricah. (Naše ceste.) Zadnjič sem se bil vozil od Sv. Trojice nekam proti Sv. Benediktu. Kaj sem tam iskal, ne povem nikomur. Pa da bi se raje ne vozil in ničesar tamkaj ne iskal! Jetric in pljuč in kar je še žlahtne drobovine, mi je ostalo po tej vožnji pravcato malo, in vse moje telo je postalo kakor razsušen sod v škednju na listju. Na tej preklicani vožnji sem srečal nekega moža, ki jo je pešice mahal ne dol po cesti, ampak samo počez, potem pa po stranski stezi dalje. Na vozni cesti je nekoliko postal, hote ali nehoti, nevem. Pa zdelo se mi je, da je v blatu obtičal. Ko se bliže pripeljem, vidim, da se nisem varal. »Dobro večer,« se pozdraviva obojestransko. Potem gre svojo pot naprej. Tudi jaz dam pognati in zopet je škripal voz naprej in se premetaval iz grude na grudo, iz jarka v jarek, kakor bi imel mrzlico. Bog in sveta Lucija mi pomagajta! Kam le neki pridem? Ali je mogoče, da v tej dolini prebivajo človeška bitja, večča vožnje na kola. In zopet sunek od leve na desno, da me je vse modrovanje prešlo. Zaklel nisem, pač pa sem takoj iz voza stopil in peš tik voza stopinje pobiral.

Benedička cesta je res blatna, temu ne more nikdo ugovarjati. Že dolga leta bi se lahko todi po človeški vozilo, ko bi ne bilo toliko malenkostnih preprirov. Eni namreč hočejo cesto gori v breg nad Sv. tri Kralje in nad Štangrovo, baje zato, ker je zgoraj več krčem — drugi pa bi jo radi po dolini naprej do farne cerkve, kar je edino pametno. Za cesto v breg se potegujejo prav za prav le trije moške. In tej trojici na ljubo mora todi blato gaziti človek in žival! Kar vas je razumnih mož in zlasti okrajni zastop, pomagajte našim ljudem, pa v kratkem, da bode že bodoče leto z veseljem posijalo v prijazno benedičko dolino.

(Iz Frankolovega. Bralno društvo na Frankolovem je zborovalo v nedeljo dne 8. januarja 1899. v šolskih prostorih. Potovalni učitelj g. Ivan Belé poučeval in opozarjal je v precejšnjem številu zbranemu ljudstvu o najnavadnejših škodljivcih sadjarstva in vinarstva. Posetilo je društvo mnogo gostov, posebno nam vedno dobro došli g. Petriček iz Žalca. Videli smo, da je društvo po enoletnem obstanku si mnogo prijateljev pridobilo. Isti, kateri so poprej le od daleč gledali, pristopili so mej ude, kajti naše društvo s svojim izvrstnim namenom, za blagor kmetškega stanu vedno delujoče, dobilo je ugled in splošno spoštovanje. Kmet dosedaj malobrižen, začel se je brigati na svojo lastno korist. Uvidel je, da tako ne gre dalje — treba se žuriti.

Zgodovina, pismo o Slovanih, naglašala dične lastnosti, posebno bister um in pohlevnost, ljubezen do svojega vladarja in domovine. Pohlevnost je jako lepa čednost in divna krepost, kjer se rabi v pravem razmerju z drugimi krepostmi. Oj ti ljuba pohlevnost, ti premilo samozatajevanjeslovensko, razcvitaš se pri tako zvanih »v srci-Slovincih.« Ne smemo se čuditi, da se naš narod predostikrat prištava tako zvanim inferijornim narodom. Ni čuda, da se trdi z vso resnobnostjo, da Slovencev še pred l. 1848 bilo ni. Kaj je temu krivo? Premala samozavest, samozatajevanje. Vse premalo resnobe in zraven pa še domači prepiri in razpori nas ovirajo. Vsakemu narodu je treba pouka. Dragi Frankolčani, zahajajte pridno k društvenem zborovanju ter izkoriščajte in porabite sebi v korist, kar ste slišali pri našem dičnem društvu. Išče te sreča, um ti je dan, Našel jo boš, ak' nisi zaspan.

Cezanjevc pri Ljutomeru. Dne 15. prosinca je zborovalo vrlo cezanjevsko bralno društvo. Čast Ljutomeržanom, ki so se vdeležili sicer priproste, pa v resnici slovansko-gostoljubne veselice. Bralno društvo je imelo nad 80 udov, ki so si izposodili v enem letu 1561 knjig. Da je društvo naročeno na mnogo iztisov kršč. časnikov, o tem vé tudi »Slov. Gosp.« Pevski zbor, ki si ga je ustvaril g. Zacherl, neumorni knjižničar br. društva, ne potrebuje pohvale, ker je videl, kakšna radost sije iz obraza vseh udeležencev, kadar se zgledajo njegovi pevci, pa je videl tudi, kako se toži Ljutomeržanom po nekdanjem tako delavnem, pevskem zboru. Rekel je nekdo, da se v Ljutomeru vremena jasnijo. Zares kako silno bi tam potrebovali krasni možki ali možki in ženski zbor! Šaj veste, da nam že presedajo same tombole in za kmečko ljudstvo nepotrební plesni venčki. Bralno cezanjevsko društvo pa deluj še v naprej tako vrlo in krščansko, kakor je to povdarjal g. knjižničar! Plačilo ne izostane.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Nov slovenski odvetnik.) V Mariboru se je naselil nov slovenski odvetnik, dr. Ivan Glaser. Pisarno ima v Tegetthoffovi ulici št. 22.

(Posestnike vinogradov v Ljutomerškem glavarstvu) opozarjamo na današnji članek »Kakšnih šol nam treba?« kojega smo vsprejeli iz rok poznatega slovenskega politika. Naj upliva, da tudi občinski odbori pritiskajo s pismenimi zahtevami na deželni zbor zavoljo ustanovitve viničarske šole v Ljutomeru. Tudi v vinogradskem znanju je treba napredovati. Da pa moremo napredovati, treba se nam je učiti, a za učenje treba je šol. Naprej!

(Maribor.) Poroča se nam: Te dni sem bil pri c. kr. pošti v Mariboru priča, kako znajo poštni uradniki slovenski jezik. Nek dijak je prinesel pošto nakaznico in sicer je bila namenjena nakaznica, na Dunaj. Napisal je na nakaznico Dunaj in v oklepaju Wien. Uradnik, nek pristen German, ga vpraša, kam je namenjena nakaznica na Dunaj ali na Wien, seveda v blaženi nemščini. Dijak mu pojasni, da se mesto Wien imenuje Dunaj v slovenskem jeziku. Sedaj vpraša uradnik, od kodaj se imenuje to mesto Dunaj in radovedno je vprašal: »Ali Slovenci govorijo tako?« To je vendar nenavadno, da morajo stranke učiti naše poštne uradnike slovenskega imenoslovja. Kaj reče k temu nadupraviteljstvo naše pošte?

(Nenavaden ukaz.) Okrajni šolski svet v Gornjemgradu je zaukazal, da gornjegrajski šolarji zanaprej ne smejo več skupno hoditi v cerkev k službi božji, ker je neki v cerkvi premrzlo. Nam se zdi ukaz zelo čuden, kajti otroci smejo sicer posamezno v cerkev, le skupno ne!

(Strašen vihar) je razsajal dne 14. prosinca okrog Kozjega in Zdol. Povzročil je mnogo škode. Jednemu posestniku je vihar odtrgal celó del strehe, drugem pa jo popolnoma zmajal.

(Cveteča zima.) V Novi Štifti pri Gornjemgradu cvete teloh kot o Veliki noči.

(Rezervni častnik) je postal g. Ivan Kelc, sin učitelja Ivana Kelca v Novi Štifti.

(Domovina.) Zadnja številka »Domovine« je bila zaplenjena zaradi neke opombe o slovenskem dimnikarju in Celjanih. Mi odkritosrčno omilujemo svojo tovarišico v Celju ter ji želimo, da bi bilo to prvo in zadnje zaplenjenje v letošnjem letu.

(Nova železnica.) Železniški minister je Štefanu pl. Daubachyju v Zagrebu dovolil za jedno leto, da prične pripravljati potrebna dela za jednotirno železnico od postaje Kamnik čez Št. Martin, Motnik, Vransko, Gomilsko do Braslovč.

(Naša straža.) Našim nasprotnikom ne da miru, da so se Slovenci predrznili ustanoviti »Našo stražo«, ki jih naj brani pred prodirajočim Nemštvom in Italijanstvom ob jezikovnih mejah. Nemški listi, posebno naši štajarski, prinašajo vsak čas strupene članke proti društvu in osebam, ki darujejo kaj za društvo. To nam je dokaz, da je »Naša straža« za nas Slovence zares potrebna ter umestna. Rodoljube pa pozivljemo, naj se je pogosto in z obilnimi darovi spominjajo!

(Za vinarsko in sadjarsko šolo) v Mariboru, kolikor nam je danes znano, še vedno ni imenovan nov ravnatelj. Prosilcev za to mesto se je oglasilo nad 40, med njimi tudi Francelj Girstmayr. Kakšna spričevala je Francelj priložil svoji prošnji, tudi po večdnevnem globokem premišljevanju ni mogoče uganiti. Jako veselo in kratkočasno je v zadnjem času listati nemške liste, kjer mnogi nemški kandidatje za ravnateljsko mesto na mariborski viničarski šoli z zares občudovanja vredno marljivostjo prinašajo gospodarsko-strokovne članke. Sedaj vidijo vsako škodljivo uš, vsako nevarno žuželko ter jo ogledujejo in proučavajo od vseh strani. Mi Slovenci zahtevamo, da se nastavi na tej šoli slovenski ravnatelj. Zmožnih slovenskih prosilcev je dovolj.

(Iz šole.) Krajnemu šolskemu svetu na Ponikvi je deželni šolski svet izrekel zahvalo za vse skrbi pri zidanju nove šole. Petrazrednica v Šmarju pri Jelšah se bo spremenila v štirirazredno deško in trirazredno deklško šolo. V Slivnici pri Šmarju pride podučitelj Kvirin Pertl iz Laškega. Stalno so nameščeni: podučitelj Henrik Šumer v Šmarju pri Jelšah, Ivan Tomažič v Svetinjah, Mat. Tusek v Št. Lovrencu v Slov. gor., Makso Zemljič v Žitečki vasi.

(Občinske volitve) v Merčniseli so se nesrečno izvojevale. Nasprotniki so po hudem agitovanju z mnogoštevilnimi pooblastili zmagali. Obljubljeno imamo natančneje poročilo.

(Pri Sv. Marjeti ob Pesnici) se bo obhajal od dne 29. jan. do 5. febr. t. l. sv. misijon. Vodila ga bosta oo. juzuvića Fr. Doljak in J. Verhovec.

(Dr. Fr. Jankovič) se je vrnil iz Ljubljane, kjer je bil nekoliko časa sekundarij na deželni bolnici. Kako zelo si je znal s svojim človekoljubnim ravnanjem pridobiti srca bolnikov, pokazale so njih solze ob slovesu. Sedaj se misli mladi zdravnik naseliti v Kobjicah, kjer bo gotovo močna podpora vsemu narodnemu in socijalnemu gibanju. Slišimo, da se mu delajo zapreke, a naj se tega ne vstraši. Pogumno naprej!

(V Marenbergu) »Zavžitno društvo« vrlo napreduje. Kmetje, kakor drugi delavski stanovi radi pristopajo, ker vedo, da združene moči več premorejo kakor jeden sam. Tako je prav, skupnega delovanja nam je treba, da si zboljšamo sedanje slabe čase!

(Slabe volje) je marenberski Čobar, odkar je bil zaradi tepenja pri sodniji za 40 gld. kaznovan. Da bi nekoliko pozabil žalostno misel na kazen, se zaganja v nekem mariborskem listu proti novo ustanovljenemu »Zav-

žitnemu društvu«. Ker pa ima to društvo namen, pomagati ubogemu ljudstvu, vsakdo lahko spozna, da naš Čobar, katerega so ljudje dolgo časa imeli za svojega osrečevalca, le ni pravi prijatelj in podpornik ubogih, ker jim ne privošči »Zavžitnega društva«.

(Hitrost naših pošt.) Dne 7. t. m. je bilo oddano na pošti v Mariboru od c. k. okrožnega sodišča pismo s popolnoma razločnim naslovom: »I. I. pri Sv. Ilju v Slovenskih goricah«. Toda čuj svet in strmi! Dotični poštni uradnik v svoji preveliki učednosti ni vedel, kje je ta Sv. Ilj, da-si, če gre nekoliko izven Maribora, skoro lahko z nosom vanj dregne. Pismo je romalo v Ljutomer (kaj ne, Ljutomer in Št. Ilj se dasta zares lahko zamenjati?) in je srečno dospelo od ondi v Št. Ilj čez tri dni z opazko: »Heisst deutsch St. Egydy (!) in Wind. Bücheln, warum Luttenberg gesendet — ???«, dočim bi ga bil vsak poštni pot iz Maribora v Št. Ilj prinesel v par urah. To je skrajno žaljenje slovenske narodnosti, ako se nastavlja pri c. kr. poštne uradu v Mariboru nemški uradniki, ki nimajo niti toliko duševne nadarjenosti, da bi se naučili in si zapamtili vsaj najbližje poštne postaje. Potreba bo, da se našemu uradu prav odločno potiplje na prste.

(Na Frankolovem) bo na spomlad občinska volitev. Izvolite v odbor može, ki bodo skrbeli za občni blagor.

(Zavedne občine.) Občinski odbor Pišce je enoglasno sklenil, vložiti prošnjo za nadsodišče in vseučilišče v Ljubljani. Slava! Naj se vzbudijo tudi druge občine v brežiškem okraju.

(Iz slov. bistrškega okraja.) V občinah Gaberniku in Rotoznoj so izvoljeni sami vrli narodnjaki v novi občinski odbor. Rotoznoj si je izvolil B. Pernata za župana, Gabernik pa J. Roberja, ker F. Raušer, ki je županoval v občini skozi 30 let, ni več hotel vsprejeti zopet mu ponujene časti. Proti volitvi v Oglenšaku se je vložila pritožba.

(C. kr. namestništvo) nam naznanja, da se je prikazala v okraju Zagreb na Hrvatskem in okraju Kosteinica v Bosni med govedo kužna bolezen, vsled česar je vsak izvoz prepovedan.

(Ponesrečil se je) pri obrezovanju sadnega drevja 9. t. m. v Košnici pri Celji posestniški sin Franc Goršek. Sredi svojega dela je padel tako nesrečno s precej visokega drevesa, da si je zlomil križ, polomil ude ter tako smrtno pohabil. V nepopisnih mukah živel je še celih šest dni ter stoprav v soboto, 14., ga je smrt rešila trpljenja. Ponesrečenec bil je star 26 let. Bil je lep vzgled krščanskega mladeniča. Bodimo pri nevarnih opravilih previdni!

(„Vojaški čini“.) Pretekli ponedeljek se je poskusil v celjski infanterijski vojašnici vstreliti korporal J. Jesih. K sreči se mu namera ni posrečila, pač pa mu je krogla močno glavo poškodovala. Odnegli so ga v vojaško bolnico. Kakor se čuje, je temu blaznemu činu vzrok zopet ženska. — V soboto poprej pa se je našla popolna oprava infanterista ob bregu Savinje pri kapucinskem mostu. Ker je voda tukaj čisto plitva, je neumevno, kam se je lastnik oprave djal.

(Nemški trgovec v Celji ponesrečil.) Trgovec Alexander Kuttler prišel je pred dobrimi leti dni z najlepšimi upi in nadami v Celje. Prevzel je trgovino g. Mlinariča. Menda v zaupanju na pobožnost Slovencev, obesil je poleg svoje firme celo bel križ. Delal je krasne izložbe, ki so kmalu slovele po celem mestu, prirejal pa tudi z velikim hrupom izloge vsega svojega blaga. Toda ni vse zlato, kar se sveti. Zadnje dni začelo se je neko čudno gibanje po njegovi prodajalni; v ponedeljek zvečer prišli pa so možje od sodnije ter zapečatili prodajalno s krasnimi izložbami in lepim blagom vred; čez premoženje vrliga Nemca se je otvoril konkurz. Da, vsaka lepota ima svoj konec! Ta slučaj naj bi bil svarilen vzgled Nemcem, ki